

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobců: a) A. A., narozená „X“,
b) L. N., narozený „X“,
oba toho času pobýtem Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2018, č. j. KRPU-22152-20/ČJ-2018-040022-DB-ZZ, a č. j. KRPU-22154-20/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 1. 2018, č. j. KRPU-22152-20/ČJ-2018-040022-DB-ZZ a č. j. KRPU-22154-20/ČJ-2018-040022 -ZZ-DB, jimiž byli žalobci podle § 129 odst. 1 ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 27. 1. 2018 v 13:45 hodin.

2. Žalobci namítali, že žalovaný opomenul povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení nebo přemístění do příslušného státu EU. Uvedli, že dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že v rámci dublinského řízení nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů společného evropského azylového systému. S touto povinností se dle žalobců vypořádal žalovaný na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí pouhým konstatováním, že nemá z úřední činnosti k dispozici žádné informace, není mu znám žádný rozsudek soudu, či konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, či jiného vrcholného orgánu EU, ze kterých by vyplývalo, že v Italské republice by docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylová řízení s tím, že ani žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům. Žalobci namítali, že nedošlo k individuálnímu posouzení dané otázky v jejich konkrétním případě a i v obecné rovině považují vypořádání dané otázky ze strany žalovaného za nedostatečné. S poukazem na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku zdůraznili, že i v případě postupu podle nařízení Dublin III je nutno zkoumat, zda nehrozí v případě návratu reálné nebezpečí, že cizinec bude vystaven zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Zdůraznili, že zvláštní zřetel by měl být kladen na případy posouzení situace zranitelných osob, jakou je těhotná žena. Uvedli, že situace v Itálii je v současné době citlivá a neustále se vyvíjí. Mělo tedy být vycházeno při posouzení možnosti jejich předání z nejnovějších informací a měla být zhodnocena jejich konkrétní situace.
3. Dle žalobců žalovaný nikterak nezhodnotil jejich individuální situaci, ačkoli si byl těhotenství žalobkyně vědom. Poukázali na skutečnost, že transfer se realizuje prostřednictvím letecké společnosti, a žalobkyni již zakrátko nepřevzme letecká společnost k přepravě. Žalovaný dle žalobců nikterak nereflektoval na zranitelné postavení žalobkyně. Přitom zdůraznili, že překážky zdravotního charakteru, které brání v předání žalobců do Itálie, existovaly již v okamžiku jejich zajištění, a žalovaný se jimi měl zabývat.
4. Dále žalobci namítali, že žalovaný nedostatečně posoudil alternativy k zajištění. Žalovaný pouze zhodnotil, že v případě žalobců hrozí nebezpečí, že budou ztěžovat výkon předání dle nařízení Dublin III, a proto v jejich případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území České republiky. Žalovaný zcela pominul, že žalobkyně je těhotná. Žalobci přitom poukázali na to, že mělo být postupováno přiměřeně jako v případě zajištění dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, kde je v § 46a odst. 3 stanoveno, že zajištění těhotné ženy přichází v úvahu pouze v těch nejkřiklavějších případech opakovaného porušení povinnosti uložené takové osobě zvláštním opatřením. Dle žalobců z rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaný vypořádal s otázkou nezbytnosti zajištění žalobců jako osob spadajících do zranitelné skupiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Žalovaný trval na tom, že posuzoval reálnost naplnění účelu zajištění i v souvislosti s ustanovením čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Poznamenal, že žalobci sami ve svých výpovědích nezmínili žádné okolnosti a překážky či důvody, které by jim bránily v návratu do Itálie. Žalobkyně pouze obecně bez dalšího vysvětlení uvedla, že podmínky pro uprchlíky v Itálii nejsou dobré. Dále z výpovědí žalobců vyplynulo, že po nelegálním vstupu na území Itálie jim byl umožněn vstup do azylového procesu, byli umístěni v táboře pro uprchlíky, kde měli zajištěnu stravu i ubytování, měli možnost volného pohybu a byly jim poskytovány sociální dávky. Žalovaný zdůraznil, že před vydáním rozhodnutí si opatřil podkladové materiály související s azylovým systémem v Itálii, které zahrnul do spisového materiálu a ze kterých při svém předběžném posouzení možného naplnění účelu zajištění vycházel.
6. V případě žalobkyně přistoupil žalovaný s ohledem na těhotenství k jejímu vyšetření, kdy bylo lékařem konstatováno, že vše je v pořádku a žalobkyně je schopna pobytu v zajišťovacím zařízení. Samotná žalobkyně pak nezmiňovala žádné obtíže související s jejím těhotenstvím, pouze uvedla, že je unavená. Bylo zajištěno umístění žalobců do zajišťovacího zařízení, které je přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi.
7. Žalovaný zdůraznil, že o určení podmínek pro přijetí zranitelných osob provádí příslušný správní orgán, který vede samotné dublinské řízení, a nikoli žalovaný. K poukazu žalobců, že samotné těhotenství žalobkyně vylučuje fakticky předání do Itálie, žalovaný uvedl, že s tímto argumentem nesouhlasí, neboť předávání osob v rámci dublinského řízení jsou sice prováděna především leteckou cestou, ale nelze v žádném případě vyloučit i využití jiného dopravního prostředku.
8. Ve vztahu k posouzení možnosti využití mírnějších opatření než je zajištění žalobců žalovaný zdůraznil, že žalobci byli zajištěni v mezinárodním vlaku jedoucím z České republiky do SRN v poslední stanici na území České republiky. Oba žalobci shodně uvedli, že budou-li propuštěni ze zajištění, budou pokračovat v nelegální cestě do SRN, neboť SRN je jejich cílem. Žalovaný na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že uložení zvláštního opatření bylo vyloučeno dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Rovněž dospěl k závěru, že nebylo možné využít mírnějších opatření dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, neboť by byl tímto postupem zmařen cíl dublinského řízení, tedy přemístění žalobců zpět do Itálie, protože by bez zajištění nezůstali na území České republiky a pokračovali by v cestě do SRN. Zdůraznil rovněž, že žalobci na území České republiky nikoho neznají, nemohou si zde zajistit ubytování, ani nemají dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a základních životních potřeb. Neměli ani finanční prostředky ke složení záruky. Žalovaný zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí se podrobně zabýval možností využití mírnějších opatření v daném případě a dospěl k závěru, že je nebylo možné využít. Dále zdůraznil, že žalobci přes řádné poučení italských orgánů nesetřvali na území Itálie do konečného rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu a snažili se vycestovat do SRN za účelem podání další žádosti o mezinárodní ochranu.
9. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce uvedl, že z Nigérie vycestoval minulý rok na jaře autem do Nigeru a Libye. V Libyi byl tři měsíce. Na lodi odcestoval do Itálie. Na moři je zachránila italská policie a umístila jej do uprchlického tábora Eden ve městě Campobasso. Uvedl, že do Itálie cestoval, neboť je to bezpečná země a nebojuje se tam jako v Nigérii. V Itálii požádal o azyl, ale doposud nedostal rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že v květnu 2017 vycestovala do Libye, kde byla jeden měsíc. Následně odcestovala za svým manželem do Itálie. Na moři je zachránila italská policie. V Itálii požádala o azyl. Účastníci byli oddáni tradičním sňatkem v Nigérii. V Itálii se manželé setkali v táboře. Následně se rozhodli z Itálie vycestovat do Spolkové republiky Německo. Odcestovali do Říma a následně autobusem do Brna. Dalším autobusem odcestovali do Prahy a následně cestovali vlakem do Německa, kde chtěli požádat o azyl a žít jako uprchlíci. Před stanicí Děčín hlavní nádraží byli zajištěni hlídkou policie. Ve své výpovědi výslovně uvedli, že v případě propuštění by chtěli pokračovat v cestě do Německa. Účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by jim bránily v návratu do Itálie. Uvedli, že nemají peníze na zajištění ubytování v České republice, nikoho zde neznají a nemají zde žádné vazby. Žalobkyně byla těhotná cca ve 20. týdnu těhotenství, kromě únavy neuvedla žádné potíže. Žalobkyně byla téhož dne vyšetřena v gynekologické ambulanci se závěrem, že se jedná o normálním těhotenství a žalobkyně je schopna pobytu v cele předběžného zadržení (CPZ).
12. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
13. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
15. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
16. V rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19).
17. Na druhou stranu Policie ČR zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení. Je nutné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešil zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinný zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54).

18. Předně je nutno uvést, že žalovaný předběžnou úvahu o tom, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, učinil, a to na straně 5-6 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobkyni a na straně 5-6 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobci, kde mimo jiné uvedl, že mu nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii. Dále poukázal na to, že sami účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům a že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Itálie běžně provádí. Žalobcům bylo poskytnuto ubytování ve středisku pro žadatele o azyl a byla jim poskytnuta přiměřená finanční podpora. Z úvah žalovaného je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval a shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Tento svůj závěr žalovaný opřel mimo jiné i o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 12. 2016, Itálie, Informace OAMP – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu, které bylo založeno před vydáním žalobou napadených rozhodnutí do správních spisů. Námitku týkající se neposouzení možnosti realizace navrácení žalobců do Itálie na základě výše uvedených skutečností vyhodnotil soud jako nedůvodnou.
19. Dále žalobci namítali, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně je zranitelnou osobou, neboť byla v době zajištění ve 20. týdnu těhotenství. K tomuto soud uvádí, že z vyšetření žalobkyně na gynekologii nevyplývá žádný zvláštní zdravotní režim, který by vylučoval pobyt v zařízení omezujícím svobodu pohybu. Obdobné ustanovení jako je ust. § 46a odst. 3 zákona o azylu, upravující zvláštní podmínky pro zajištění těhotných žen a rodin s nezletilými dětmi, zákon o pobytu cizinců neobsahuje, a soud má za to, že v daném případě nelze aplikovat analogii iuris s argumentem, že jde o nevědomou mezeru v zákoně o pobytu cizinců. Žádné právní ustanovení tedy nevylučuje možnost zajištění těhotné cizinky za účelem zajištění předání dle nařízení Dublin III, pokud jsou splněny obecné podmínky pro toto zajištění. Soud nepochybně, že v budoucnu mohou vzniknout překážky zdravotního charakteru s ohledem na těhotenství žalobkyně, které by mohly bránit předání žalobců do Itálie, nicméně ty budou posuzovány v dalším řízení Ministerstvem vnitra v rámci řízení o předání. V daném případě je žalovaný povinen zohlednit překážky zjevné prima facie, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení není na rozsáhlé dokazování prostor (srov. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dostatečným. Poukaz na případnou nemožnost provedení leteckého transferu považuje soud za nemístný, neboť žádný předpis neurčuje způsob přepravy předávaných osob. Je tedy vždy možné zvolit způsob přepravy vhodný pro konkrétní případ. To však bude otázkou řešenou příslušným správním orgánem až v rámci rozhodnutí o předání cizince. Ani tuto námitku tedy neshledal soud důvodnou.
20. Dále účastníci namítali nedostatečné posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou ve vztahu k žalobkyni zabýval na stranách 6-7 rozhodnutí a ve vztahu k žalobci na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom zhodnotil skutečnost, že účastníci nemají na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky legálně žijící rodinné příslušníky, žádné vazby, nemají kde pobývat a zdržovat se v rámci případně uložených zvláštních opatření, nedisponují dostatečným množstvím finančních prostředků ke složení záruky ani k zajištění pobytu na území České republiky. Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že účastníci na území České republiky pobývali nelegálně a i v průběhu správního řízení uváděli, že v případě propuštění budou pokračovat ve své nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Na základě všech těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uplatnění mírnějších opatření než zajištění dle právní úpravy obsažené v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě nebylo dostatečně účinné a zcela neúčelné. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil.

21. Ve vztahu ke skutečnosti, že žalobkyně je těhotná soud opět poukazuje na skutečnost, že právní úprava vztahující se na zajištění za účelem předání cizinců dle nařízení Dublin III neobsahuje žádné ustanovení vylučující a priori možnost zajištění těhotné ženy. Jak již bylo výše uvedeno aplikace analogie ve vztahu k ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu pak nepřichází v úvahu. Ani tuto námitku tedy neshledal soud jako důvodnou.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadená rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněná, tudíž zákonná a přezkoumatelná. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. března 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)